

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056129952/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

dig! — — Nej, hvor er det guddommeligt,« vedblev han hen for sig i en sagte aandsfraværende Tone.

Saa trykkede de kraftigt hinandens Hænder og lo op ved at se hinanden efter i Ansigterne; de ligesom ransagede hver en Krog.

Holger var mellemhøj og spinkel. Der var en underlig Mangel paa fast Bygning i hele hans Krop og i Ansigtet en tilsvarende Mangel paa regelmæssige Træk. Pande og Øjne var underligt nervøse. Blikket flakkede distraet omkring, alt medens Munden aabnede sig med røde hængende Læber.

Han var ingen Forandring undergaaet, siden Titus sidst havde set ham. Flippen var fedtet, og ned over den brune, halvt knappede Vest hang et uhyre sort Slips bundet i en fortvivlet Knude; Manchetterne om hans hvide, karakterfulde Hænder var lutter Trævler og Knæk, — alle Knækkene trukne sort op. Gadesnavset sad ham højt op paa Benene.

Titus kunde ikke lide denne Malproperhed. Han nærede en uholdbar Teori om, at til et rent Indre maatte svare et dito Ydre. I Forbindelse hermed havde han en urokkelig Mening om, at enhver aandelig Begavelse maatte være af fornem Art, og at denne Fornemhed maatte staa at læse i alle Manerer og i hele Levemaaden. Om ikke

Holgers Herredømme over Noder og Musik havde imponeret ham, og om han ikke havde denne Begejstring i Blik og Stemme, der lod ane en indre Ild, da vilde Titus aldrig have anset Holger for andet end en komplet Proletar.

Nu tog Holger ham under Armen med gammelt Venskabs Æmhed.

»Du véd ikke hvor det glæder mig at se dig — heroppe. Her har jeg jo tilbragt mit Livs bedste Timer. Aldrig har jeg nogetsteds følt, hvad jeg har følt her — undtagen i Baireuth — dét overgik al Forstand.«

»Baireuth,« sagde Titus tvivlende; — »naar har du været i Baireuth. Du har jo aldrig set Baireuth for dine Øjne.«

»Kæreste, hvor kan du sige det?« sagde Holger irriteret. »Vist har jeg været i Baireuth! Har jeg ikke med disse mine to Øjne set Wagner selv?«

»Naa saadan —« svarede Titus blidt og saa ham længe ind i Øjnene, mens hans Mund bævrede under et halvkvalt Smil.

»Kæreste, hvorfor ser du saa skeptisk ud? Tror du maaske jeg lyver?«

»Tværtimod — tværtimod — Vist har du været i Baireuth.«

Titus vendte Hovedet bort for at smile færdig.